

Δέκα ποιήματα

Κινήσεις λειψές
Λεηλατοῦν τό νόημα
Σέ φθαρμένα σκαλοπάτια
Ενας ἀκόμη θάνατος
Στυλώνει μισοφέγγαρα
Κάτω ἀπό δυό
Ετοιμα πάντα νά θρυμματίσουν
Γυάλινα μάτια

Τά θράδια
Πλανιέμαι
Στ' ἄγραφα μάτια σου
Αναζητῶ τήν κραυγή σου
Χάνομαι στίς νεκρές σου φλέθες
Τά θράδια
Πάντα ξεχνῶ
Τή σκοτεινή μασχάλη
Πού
Μᾶς
Αφανίζει

Σέ κάποια σελίδα
‘Ο ἥλιος
Συσκευασμένος
Μελανός
Κι αύτοί
Βυθίζουν τή λεπίδα

Τό αἷμα δρασκελά
Αλλάζει σχῆμα
Στό μέταλλο μέ στέγνωσαν
Σά
Λεπτομέρεια

Στό τέλος
Μένουν
Οἱ κύκλοι στό χαρτί
Η σκιά στό ἄνοιγμα τῆς πόρτας
Κι ἡ φωνή στήν ταινία
Ακόμα γυρίζει

Στή μνήμη
Στοιχεῖα προσφορᾶς
Πού ἐκτροχιάστηκαν

Κι' ἐγώ πάντα
Σχισμή ὡρολογιοῦ
Νά σέ νοιάζομαι

Τό χῶμα ἔκρυψε
Τήν τελευταία χαραμάδα
Βράδια σαπίζουν στίς κλειδώσεις
Σκιές ύποβαστάζουν ύπόστεγα
Αστρα βουλιάζουν
Στά μάτια μου

Γιά ποιά λοιπόν
Αἰωρούμενα
Ηφαίστεια
Μοῦ
Μιλοῦσες

*
Ωρες λιθοβολοῦν τό κρανίο
Κάτω ἀπ' τό γέλιο
Καλύπτεις τήν ὁδύνη
Μιᾶς
Πραγματικότητας
Πίσω ἀπό τό βῆμα
Τά τελευταία λόγια
Και ψάχνω ἀκόμα μιάν ἀφήγηση
Σ' ἔνα πηγάδι
Σ' ἔνα στήθος
Στούς κατάμαυρους κύκλους

Μέ σταθερότητα πραγμάτων
Γιά μιά ἀκόμα φορά
Φυτεύομαι
Στό χρόνο

*
Σέ ποιόν ἀνήφορο
Τό βάρος ἔριξες
Ποιά τρικυμία
Σ' ἀντέγραψε
Κι ἀφήνεις τήν κραυγή σου
Νά στίβει
Τή μνήμη μου

*
Καί ή ἀνάσα
Σάν ἔντομο
Στά δάχτυλα
Τοῦ χρόνου

*
Στό στήθος
Θανατώνουν ἔνα ψάρι

Στίς παλάμες
Χαράσσουν τό ἀκατόρθωτο

Καί φεύγω
Ἀκόμη μιά φορά
Μ' ἔνα ραγισμα
Στό κέντρο
Τοῦ κρανίου

*
Στά χέρια
Χωρέσαμε δυό λίμνες
Και στίς βάρκες
Φύτρωσαν θάμνοι

Λυώνει τό σίδερο
Στούς μεγάλους δρόμους
Ακονίζουν τῶν διαλόγων τήν εὐλιγισία
Τῶν ἀποφάσεων τά εὕθραστα σημεία

Ανυποψίαστοι
Χαμηλώνουν
Οι δείχτες

Καίτη Τσιτσέλα

δανεικια γραβατα

ΔΙΟΝΥΣΗ
ΧΑΡΙΤΟΠΟΥΛΟΥ

